

SINÄ ET KESTÄ KUULLA SIITÄ.
MINÄ OLEN ELÄNYT SEN.

MARTTA
KAUKONEN

TERAPIASSA

WSOY

MARTTA
KAUKONEN

Terapiassa

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MARTTA KAUKONEN JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45640-8

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

*K:lle,
koska kirjaa, joka on omistettu sinulle, ei voi jättää
lukematta*

»Ennen kaikkea ole oman elämäsi sankari, älä uhri.«

NORA EPHRON

1. OSA

RORSCHACHIN TESTI

Ira

HUONEESSA OLI liikaa verta. Ei, en ollut kirjoittanut seinille Beatlesin laulujen sanoja uhrini verellä niin kuin Mansonin perheellä oli tapana. Mutta matossa oli valtava tahra. Ei sydämenmuotoinen, vaan sellainen, jota ihmiset musteläiskätestiä tehdessään kutsuvat perhoseksi, kun eivät kehtaa sanoa näkevänsä siinä häpyhuulet.

Aloin tutkia veriläikkää tarkemmin, mutta sitten huomioni kiinnittyi sukkiini. Ne olivat niin tahmeat, että liimautuivat jalkapohjiini. Kun astuin lähemmäksi läiskää, tuntui kuin olisin kävellyt sateen kastelemalla ruohikolla. Veriset jalanjäljet seurasivat minua ruumiin luota matolle. Minua kylmäsi. Miten tahra tosiaan muistuttikin niin paljon Rorschachin testin ensimmäisen kortin kuvaa?

Mitä Freud tästä sanoisi? Voiko tappamasi ihmisen veri jälki matossa kuvastaa alitajuntaasi? Vai pitäisikö sitä tulkita kuin uudenvuoden tinaa? Perhonen: olin nousemassa lentoon? Murha antaa siivet? Psykoanalyttinen teoria olisi ollut kovin erilainen, jos minä olisin maannut naisia vihanneen kokainistin sohvalla Wienissä 1800-luvulla.

Nyt te saatte minusta väärän kuvan. Oikeasti olen todella tarkka. Minulla ei ole tapana sotkea. Kidutan. Mur-

haan. Jälkiä jättämättä. Se on minulle kunnia-asia. Minun takiani ei uhrin omaisten tarvitse hassata rahojaan kalliseen kuolinpaikkasiivoojaan. En ymmärtänyt, miksi pakka oli tällä kertaa levinnyt käsiin.

Olin valmistellut murhaa huolellisesti, ja jokainen yksityiskohta oli viimeisen päälle hiottu. Pelkästään murhasetta olin miettinyt päiväkaupalla. Haluan asean aina kertovan, miksi murhaan juuri kyseisen pukumiehen.

Tällä kertaa olin päätynyt fileerausveitseen.

Äh, pitääkö teille selittää kaikki? Veitsi on yksi klassisimmista fallossymboleista. Mikä olisi sopinut sitä paremmin heppinsä perässä vuosikymmeniä juosseen elostelijan rintaan?

Kaiken piti siis olla viimeistä piirtoa myöten järjestyksessä, mutta yhtäkkiä kaaos oli saanut vallan. Käyttäydyin kuin pahainen amatööri. Joutuisin viipymään rikospaikalla huomattavasti pidempään kuin olin aikonut. Miten ehtisin hävittää ruumiin?

Olin ehtinyt etsiä pitkään ennen kuin löysin sattumalta uhrilleni täydellisen loppusijoituspaikan. Kun matkustin kerran Helsingistä lähijunalla Keravalle ja katselin pölyisestä ikkunasta ankeita maisemia, huomasin Savion rautatieaseman kupeessa pienen lammen.

Netti tiesi kertoa, että lampi sijaitsi vanhan kumitehtaan tontilla. Kumitehdas oli lopettanut toimintansa jo vuonna 1985. Lampi oli niin rehevöitynyt, että siellä ei varmasti enää kukaan halunnut uida. Jos heivaisin ruumiin lampeen, säästisin kaiken lisäksi haudan kaivamisen vaivalta.

Kuljettaisin uhrini ruumiin hänen oman autonsa taka-

kontissa lammelle, levittäisin lammen reunalle putkikassiin pakkaamani pressun, nostaisin ruumiin pressulle, paloittelisin ruumiin sahalla, upottaisin pressun, sahan ja paloittelut ruumiinosat lampeen, hylkäisin hänen autonsa Savion aseman parkkipaikalle ja palaisin sitten lähijunalla takaisin Helsinkiin.

Ruumiin hävittäminen oli minulle murhaamisen vaikein osuus. Onneksi adrenaliini antaa ihmiselle supervoimat. Niiden siivittämänä olin onnistunut reuhtomaan useita itseäni kookkaampia miehiä auton takakonttiin ja hautaan.

Nyt minun oli taisteltava aikaa vastaan, mikäli aioin ehtiä toteuttaa suunnitelmani ennen kuin joku alkaisi ihmetellä uhrini katoamista. Ensimmäistä kertaa murhareissulla minusta tuntui, etten voinut luottaa itseeni. Sydämeni alkoi lyödä kiivaammin. Paniikkihäiriökohtaus tästä vielä puuttui. Minun olisi saatava itseni rauhoittumaan. Pelko oli jo kuitenkin ehtinyt vallata mieleni. Tällaisesta tuhraamisesta ei voisi seurata kuin yksi asia: kiinnijääminen.

Uhrini koti oli vastannut odotuksiani. Sellaisia asuntoja esitellään aina sisustusohjelmissa. Vaikka olisi katsonut koko jakson, ei varmasti pystyisi kuvailemaan asuntoa. Muistaisi ainoastaan valkoisen värin, jota ohjelmien halitioituneet juontajat väittävät olevan ainakin kymmentä eri sävyä. Valkoinen matto, valkoinen sohva, valkoiset verhot, valkoinen sänky, valkoinen yöpöytä ja rohkeana yksityiskohtana harmaan kanssa flirttaileva – mutta silti valkoinen – kirjahylly. Olenko ainoa, jolle tulee valkoisesta väristä mieleen psykiatrisen sairaalan suljettu osasto? Tällä hetkellä hänen kliininen makuuhuoneensa tosin muistutti

enemmän kirurgisen osaston leikkaussalia. Kirosin sähläämistäni.

Yhtäkkiä huomioni kiinnittyi seinällä roikkuvaan sisustustauluun. *Live Love Laugh*. Moisiin teepussiaforismeihin turvautuvat vain ihmiset, jotka eivät osaa ilmaista tunteitaan, ellei joku sanoita niitä heidän puolestaan. Minä osasin: tappamalla.

Taulu assosioitui mielessäni lappuihin, joita dementikkojen omaiset kiinnittävät ympäriinsä muistuttamaan muistisairaita siitä, miksi mitäkin esinettä kutsutaan. Olin varma, ettei trendikäs taulu ollut uhrini valitsema, vaan lahja häntä vuosikymmeniä nuoremmalta naisystävältään.

Tuijotin taulua kunnes säpsähdin. Sydämeni jätti yhden lyönnin väliin.

Love-sanan o-kirjaimen sisällä oli punainen piste.

Kiiruhdin lähemmäs. Kyllä, se oli verta. Miten sitä oli voinut roiskua niin kauas?

Kaikki oli sujunut aluksi niin hyvin ja nyt: täydellinen katastrofi!

Olin päässyt sisään asuntoon helposti. Olin tarkkaillut uhriani niin kauan, että hänen hyväuskoisuutensa oli paljastunut minulle kaikessa pöyristyttävyydessään. Olin saanut selville, että hän säilytti pihallaan vara-avainta. Uhrini piilotti sen aina kotoa lähtiessään auringonkukansiementen sekaan lintulaudalle. Hänen naiiviutensa oli suorastaan liikuttavaa.

Uhrini vietti yönsä 1980-luvun statussymbolin laineilla. Hänen omistamansa sänky lienee lajinsa viimeinen. Saan kiittää onneani siitä, että otin kynnärpäälläni

sängystä tukea, kun aloin heiluttaa fileerausveistäni, sillä huomasi, että se olikin vesisänky. Jos olisin vahingossa lyönyt veitseni uhrin ruumiin läpi ja veitsi olisi painunut aina vesipatjaan asti, hänen alakerran naapurinsa olisivat saaneet niskaansa satoja litroja vettä ja tulleet raivoissaan paukuttamaan ovea.

Uhrini nukkui niin sikeästi, että ehdin seistä ja katsella häntä minuuttikaupalla. Miksi suotta hätiköidä? Haluan olla varma siitä, että minun täytyy tappaa uhrini. En halua tulla katumapälle, kun on jo liian myöhäistä.

Myönnettäköön, että en ole muuttanut mieltäni kenenkään muunkaan uhrini kohdalla. En edes silloin, kun jotkut heistä ovat rukoilleet minua säästämään heidän henkensä. Vähiten silloin. Moisesta ei voi olla kuin ylpeä. Suoritan uhreilleni aina niin tarkan esikarsinnan, että kaikki finaaliin päässeet ylittävät maaliviivan.

Olen kuunnellut vaimeaa uikutusta, eläimellisiä karjaisuja ja sekavaa puhetulvaa, josta en ole saanut mitään selvää. Minulle on lasketeltu Isä meidän -rukousta ja kymmentä käskyä, erityisesti viidettä. Mutta minä olen pitänyt pääni.

Siis veitsi esiin, isku rintaan ja niin edelleen. En usko teidän olevan yhtä perverssejä kuin minä, joten ette halua tietää enempää. Vain sen tärkeimmän. Miltä tappaminen minusta tuntui?

Ei mitään.

Tälläkään kertaa.

Kaikki toistuu samanlaisena. Joka kerta toivon, että se olisi erilaista. Että heräisin eloon. Että saisin imettyä uhristani energiaa. Että saisin jonkin syyn elää. Että minusta

tuntuisi siltä, että minulla on valtaa. Että kaikki ongelmani ratkeaisivat. Että kaikki viimein muuttuisi. Että teollani olisi jokin merkitys, aivan sama mikä. Että oivaltaisın jotakin. Että saisin sanoa viimeisen sanan. Että jokin katarsis. Mutta ei mitään.

Ei mitään.

Ja silti yritän uudelleen ja uudelleen. Tämä kerta olisi erilainen, koska murhaisin hänet aamulla. Koska murhaisin hänet kirveellä. Koska murhaisin hänet nopeasti. Koska murhaisin hänet kostaakseni. Koska murhaisin hänet kidutamatta. Koska murhaisin hänet äänekkäästi. Koska nauraisin häntä tappaessani. Koska hän ansaitsi kuolla. Koska hän halusikin kuolla. Koska hän kuolisi joka tapauksessa.

Mikään ei kuitenkaan koskaan muuttunut.

Tunne oli aina sama: sitä ei ollut.

Ehkä siksi keksin, että lopettaisin tappamisen. Tai sitten olin vain kyllästynyt.

Tämä olisi viimeinen kertani. Hän jäisi viimeiseksi uhrikseni. Mahtava kunnia, jonka fanfaareista hän ei valittavasti itse päässyt nauttimaan.

Tuskin ehdin edes ajatella ajatusta loppuun asti, kun minua jo alkoi naurattaa. Minäkö lopettaisin? Niin varmaan! Mitä minulle sitten jäisi? Tappaminen oli ainut asia, joka minulla oli enää jäljellä. Ilman sitä olin autio.

Jokaisella ihmisellä on identiteetti. Minulla ei ollut minuuden rakennuspalikoita. Olin tyhjä taulu, tyhjyyttään kumiseva tynnyri. Minun oli täytynyt itse maalata oma kuvani.

Minun identiteettini oli sarjamurhaaja.

Nimi on enne. Vanhempani valitsivat ammattini. Miksi he muuten olisivat antaneet minulle nimeksi Ira? Nimeni nimittäin tarkoittaa latinaksi vihaa.

Ja vaikka haluaisin kuinka, miten onnistuisin lopettamaan?

Verinen perhonen edessäni vastasi kysymykseeni.

Minä aloittaisin terapian.

Helsingin Aviisi

Entinen ministeri katosi Keravalla

Eläkkeellä oleva valtiovarainministeri Uolevi Mäkisarja (kok.) katosi eilen kotoaan Keravan Killasta.

1990-luvun lamahallituksen valtiovarainministeri Mäkisarja muistetaan tiukkana kirstunvartijana, jolta ei herunut sympatiaa »tyhjänhyörääjille», niin kuin hän työttömiä kutsui.

Ilmoituksen Mäkisarjan katoamisesta teki hänen naisystävänsä, näyttelijä Mirri Kuuramo. Kuuramo oli tulossa sovitulle vierailulle, mutta Mäkisarja ei ollutkaan paikalla, joten Kuuramo otti yhteyttä poliisiin.

Mäkisarjan auto löytyi sunnuntai-iltana Savion rautatieaseman parkkipaikalta.

80-vuotias Mäkisarja on 170 senttimetriä pitkä ja painaa 70 kiloa. Hänellä on ruskeat silmät, tummanruskeat hiukset ja viikset. Mäkisarja oli pukeutunut viimeisen havainnon mukaan tummaan pukuun ja harmaaseen kravattiin.

– Me poliisissa otamme vanhojen ihmisten katoamisen äärimmäisen vakavasti. Poliisi käynnistää kadonneen vanhuksen etsinnän mahdollisimman nopeasti,

komisario Reija Jalkanen Itä-Uudenmaan poliisista sanoo.

Poliisi pyytää ilmoittamaan mahdolliset havainnot Mäkisarjasta puhelimitse Itä-Uudenmaan poliisille.

Koukuttava psykologinen trilleri Gillian Flynnin hengessä

20-vuotias Ira on sarjamurhaaja. Syyt siihen ovat hänen menneisyydessään, lapsuudessa, joka julmasti riistettiin häneltä. Ei ollut sattumaa, että hänen vanhempansa antoivat hänelle nimen, joka tarkoittaa latinaksi vihaa.

Clarissa on keski-ikäinen psykoterapeutti, alansa huippu Suomessa. Hän on kaikille tv:stä ja naistenlehdistä tuttu, onnekkaimmille jopa hänen tyylikkäältä vastaanotoltaan. Kun Ira ryhtyy Clarissan potilaaksi, alkaa kissa ja hiiri -leikki, jonka sääntöjä ei kumpikaan tunnista. Sellainen ei juuri koskaan pääty hyvin.

	 9 789510 456408
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-45640-8